

sættes paa fast Gage, blev vedtagen; men det er ligesaa vist, at der, efterat denne Reform var bleven slaaet fast, ikke fra Lovgivningsmagtens Side blev sat saa stor Priis paa, at Overgangen stete pludseligt. Det, der var det vigtige, var at sikke sig, at Reformen indtraadte efterhaanden; men hvorvidt det stete hurtigere eller mindre hurtig, var Noget, man ikke lagde saa megen Vægt paa, idet man vidste, at da Døden ere alle Menneskers Lod, ville Embederne efterhaanden blive ledige og Sportlerne derved tilfalde Statskassen. Jeg vil forøvrigt give den ærede Taler (Casse) Ret i, at Hovedvægten ikke blev lagt paa, hvorvidt denne Reform vilde blive til nogen stor Fordeel for Statskassen; men Sagen er den, at Statskassen, naar der er Spørgsmaal om at lade et Embede, før det bliver vacant, gaae over til at blive lønnet med fast Gage, stilles paa en anden Maade; thi naar det berøer paa vedkommende Embedsmand, hvorvidt han, inden Embedet bliver vacant, ønsker at gaae over paa fast Gage, er det sikkert, at enhver Embedsmand, der ønsker dette, troer, at han vil vinde derved. Heraf følger altsaa, at alle eller dog Størstedelen af de Embedsmænd, der ville vinde ved, at de, inden Vacancen indtræder, kunne forlange fast Gage, ville gjøre dette, medens de, der have mere i Sportler, end de ville faae, naar de sættes paa fast Gage, ikke ville forlange at komme derpaa. Skal altsaa Statskassens Indtægter og Udgifter kunne balancere, maa Sportuleringen først ophøre ved hvert Embeds Ledighed, men derimod ikke ved at lade det berøe paa Embedsmændene selv, om de, inden Embederne blive vacante, ville vedblive at sportulere eller ville vælge at gaae over paa fast Gage. Saaledes troer jeg, at man maa see Sagen, og jeg antager, at det ogsaa er denne Grund, der bestemte Rigsdagen i forrige Samling, og forhaabentlig ogsaa vil bestemme denne Rigsdag til, naar ikke overveiende Grunde i enkelte Tilfælde foreligge, at lade Overgangen stee, efterhaanden som Embederne blive vacante. Det ærede Medlem ubtalte, at man ved denne Leilighed skulde tage Hensyn til Befolkningens Tarv; men jeg troer, at dersom dette Hensyn skulde være det Afgjørende, for at Embederne

skulde blive fast lønne, maatte man give en Lov, der bestemte, at samtlige Embeder, som ikke vare paa fast Gage, ydelstelig skulde sættes derpaa; thi da sørge de man for Befolkningens Tarv. Her er det slet ikke Befolkningens, men vedkommende Embedsmænds Tarv, hvorom Taleren er. Naar denne siger: Jeg vil ikke paa fast Gage, kan Rigsdagen ikke gjøre Noget derved, men man maa dog antage, at han i saa Henseende mere tager Hensyn til sit eget Tarv end til Befolkningens, og naar han siger: Jeg ønsker strax at komme paa fast Gage, maa man ligeledes troe, at han gjør det af Hensyn til sit eget Tarv, men ikke af Hensyn til Befolkningens. Det gaar altsaa her som paa ofte i Livet, at man troer, at en eller anden Sag bør gjenføres af Hensyn til Det og Det, medens det i Virkeligheden er afgørende andre Hensyn, man arbejder for den. Til Slutning skal jeg bemærke, at naar Sultsministeren i nærværende Samling har forelagt en Lov, som senere vil komme til Behandling, hvorefter et Embede, der skal vedblive at lønnes med Sportler, forenes med et andet, der lønnes med fast Gage, og det netop fordi vedkommende Embedsmand ikke vil paa fast Gage, viser dette, at Ministeren anerkjender, at det lader sig gjøre at forene saadanne to paa forskjellig Maader lønne Embeder under een Embedsmand; thi ellers vilde han ikke have forelagt Lovudkastet. Det viser netop, at han mener, at alle Hensyn meget vel kunne stee Tyldest paa denne Maade, og dermed troer jeg, det maa være afgjort, at der ikke fra denne Side kan være nogen Betænkelighed ved at gaae ind paa Udvalgets Indstilling i den foreliggende Sag.

Casse: En saadan Lov, som den ærede sidste Taler nævnte, vilde sikkert være en radical Cure til at faae alle Embedsmænd satte paa fast Gage, men jeg troer, at Curen vilde være saa kraftig, at ikke Noget for Alvor kunde tænke paa at gjenføre den, imedens enhver fornøstlig og besindig Mand derimod meget vel kan gaae ind paa i saa stort et Omfang som muligt at faae Diemedet med Loven af 19de Februar 1861 opnaaet. Det forekom mig, som om den ærede Rigsdagsmand var bleven noget